

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Παρασκευῆς
ὕπ' ἀριθμ. 811

Α Λ Ε Ξ Ι Ο Σ
Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας
Πρός
τόν ἱερό κλῆρο καί τό φιλόχριστο λαό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

«Ἄξιόν ἐστι,
μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην
τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν,
τὴν ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθορᾶς»
(Εγκώμιον)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Δέος μᾶς καταλαμβάνει τούτῃ τὴν ἡμέρα τοῦ πάθους τοῦ Κυρίου μας. Πάνω στὸν Σταυρό ἀνεβαίνει ὁ ἀθῶος καί ἀπαλλάσσεται ὁ ληστής, πού εἶχε καταληστεύσει τοὺς συνανθρώπους του. Ὁ ληστής θεωρεῖται ἀθωότερος ἑκείνου, πού «διῆλθεν εὐεργετῶν» (Πράξεων 10, 38). Ὁ Βαραβᾶς ἐλευθερώνεται, γιὰ νὰ συνεχίσει τό μισάνθρωπο ἔργο του, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει διαχρονικά.

Ἔχουμε μπροστά μας ἕναν κατάδικο, ἕναν ἀδύναμο ἄνθρωπο πού πεθαίνει σάν κακοῦργος ἀνάμεσα σέ ἄλλους κακούργους, σέ πλήρη ἐγκατάλειψη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καί, φαινομενικά πάντα, καί ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ὁ λαός, πού πρὶν λίγες ἡμέρες κραύγαζε ἐκεῖνα τὰ οὐρανομήκη «Ὡσαννά», ἤδη ἀπορεῖ γιὰ τὴν ἐξέλιξη, καί στοὺς ἀμύητους γκρεμίζεται ἡ εἰκόνα, πού εἶχαν ἀναρτήσει μέσα τους γιὰ τὸν βασιλιά τοῦ κόσμου. Ἐλάχιστοι ἴσως μποροῦσαν νὰ κατανοήσουν τὴ δήλωση τοῦ Κυρίου, ὅτι «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ιω. 18, 36).

Ἀλλιῶς Τὸν περίμεναν οἱ περισσότεροι καί τώρα ἀπογοητεύονται, γιατί ἡ ἀγάπη τῆς δύναμης, πού ἐκεῖνοι εἶχαν καλλιεργήσει μέσα τους, δέν εἶχε σχέση μέ τὴ δύναμη τῆς ἀγάπης πού κρεμόταν πάνω στὸν Σταυρό. Ἡ πρώτη εἶναι πρόσκαιρη, μέ φανταχτερές ἴσως νίκες, ἀπονομές ἐπαίνων καί ἄλλες λαϊκές ἐκδηλώσεις, ἀλλά

κάποτε ξεθωριάζει, σβήνει και χάνεται. Αντίθετα η δύναμη της αγάπης ωριμάζει, ανεβάζει και τελειοποιεί τον άνθρωπο και κάποτε προσφέρει στην ανθρωπότητα Αγίους.

Άκομη και οι Μαθητές άποροϋν για την άναπάντεχη εξέλιξη και στο ρητορικό έρώτημα του Κυρίου «*Ούχί ταϋτα έδει παθειν τον Χριστον και εισελθειν εις την δόξαν αϋτου;*» (Λουκ. 24,26), δυσκολεύονται νά δώσουν μιά άπάντηση. Ο Κύριος έκουσίως πάσχει στον Σταυρό, οικειοθελώς παραδίδει τό πνεϋμα Του, ώστε η χαρά του Σταυροϋ νά γεμίσει τον κόσμο. **Κανείς Εϋαγγελιστής δέν χρησιμοποιεί την λέξη «πέθανε».** Ο Ματθαίος λέγει «*άφηκε τό πνεϋμα*». Ο Μάρκος και ο Λουκάς «*έξέπνευσε*», και ο Ιωάννης «*παρέδωσε τό πνεϋμα*». Ο Κύριος έκούσια έξηλθε από τον κόσμο αυτό, ό θάνατος δέν είχε καμμία έξουσία επάνω Του, παρά μόνον εκείνη πού ό Κύριος επέτρεψε.

Η πορεία μας, κατά τή Σαρακοστή πού διανύσαμε, είναι πορεία προς την Άλήθεια και τον άληθινό Θεό. Αϋτή η πορεία άπαιτεί την έγκατάλειψη πολλών νοσηρών αντιλήψεων, καθώς και την άπάλειψη πολλών εικόνων και φαντασιώσεων πού τρέφουμε, και πού δυστυχώς εκτρέφονται και από σημερινούς ψευδοπροφήτες, και νά πλησιάσουμε την Άλήθεια. **Η νηστεία μόνη δέν άρκει, εάν δέν έγκαταλείψουμε τίς έγωϊστικές αντιλήψεις μας** ότι έμείς είμαστε τό κέντρο του κόσμου.

Άδελφοί μου άγαπητοί,

Προφανώς και άδυνατοϋμε νά εισέλθουμε στο βάθος του μυστηρίου του Σταυροϋ. Ο Χριστός για χάρη μας, καίτοι προσωπικά άναμάρτητος, σήκωσε τίς άμαρτίες όλου του κόσμου, και έπασχε ως ό μεγαλύτερος κακοϋργος και άμαρτωλός. Για τό ανθρώπινο γένος ανέβηκε στον Σταυρό και δέχθηκε νά έπιφορτισθεϊ νά μεταφέρει τίς άμαρτίες μας. Ο θάνατος του Ιησοϋ είναι ό θρίαμβος κατά της άμαρτίας, η άρχή της δόξας όσων πιστεύουν στο Όνομά Του και στην λυτρωτική θυσία Του. Είναι η άρχή του ένδόξου και αιωνίου έργου της Έκκλησίας. **Έμείς ως μείνουμε ένωμένοι μαζί Του, μυσταγωγούμενοι από τά άχραντα πάθη Του,** όπως και ό Ίδιος μάς προτρέπει «*μείνατε έν έμοί, ίνα βότρυν φέρητε· έγώ γάρ ειμί της ζωής η άμπελος*» (Ιωάν. 15, 1-5).

Καλή Άνάσταση άδελφοί μου!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Νικαίας Ά λ έ ξ ι ο ς